

Nr 591.

Av herrar Hæggblom och Nolin, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 216, med förslag till lag angående ändrad lydelse av 2 § lagen den 3 juni 1938 (nr 274) om rätt till jakt.

I proposition nr 216 föreslås, att rätt till jakt skall medgivas ägare av ö eller holme med strand mot allmänt vattenområde jämväl över allmänt vatten intill 100 meter från strandlinjen. Förslaget är en följd av den ur såväl fiskevårds- som jaktvårdssynpunkt olyckliga bestämmelsen i förslag till lag om gräns mot allmänt vattenområde (prop. nr 59), att enskilt fiskevatten endast skall få finnas runt öar med minst 100 meters längd. Nu framlagda proposition söker bättra förhållandena i fråga om jaktvården, men nyttan härav begränsas i betydande grad av att propositionen endast utsträckt fastighetsägarens jakträtt över allmänt vatten till 100 meter från strandlinjen. Jaktutredningen har föreslagit 300 meter, och samtliga i propositionen redovisade remissinstanser ha förordat jaktutredningens förslag. Av lagrådets fyra ledamöter ha tre gjort invändningar mot 100-metersgränsen och uttalat anmärkning mot att inga med på praktisk erfarenhet grundade fackinsikter fått yttra sig om 100-metersgränsen.

Då lagförslaget skall tillgodose jaktvårdssynpunkterna kan det inte vara rimligt att begränsa jakträtten till ägarens möjligheter att med hagelgevär från stranden av sin fastighet nedlägga villebråd, utan jaktvårdssynpunkten måste främst tillgodose behovet av att de på småöarna häckande fåglarna bli fredade från att störas från båtar, som kunna komma alltför nära strand. Trehundrametersavståndet är ur denna synpunkt mera tillfredsställande. Det har även en annan av jaktutredningen påpekad fördel, att inga anspråk på ersättning för mistad jakträtt skulle kunna göras från ägarna av mindre holmar och öar, om den gränsen fastställdes, då den nära sammanfaller med nuvarande gränser för enskilt fiskevatten. Ur allmänna synpunkter torde inte heller något vara att vinna på att fastighetsägarnas jakträtt inskränkes i förhållande till vad jaktutredningen föreslagit.

Den föreslagna 100-metersgränsen har även en annan olägenhet. Då de öar som äro mer än 100 meter långa omgivas av enskilt fiskevatten med tillhörande enskild jakträtt minst 300 meter från strandlinjen, måste den allmänhet, som har jakträtt å allmänt vatten, i hög grad förvirras av att vid till synes jämstora öar, som ligga något under 100-meterslängden, går den enskilda jakträtten blott 100 meter från strandlinjen. De framlagda propositionerna om fiskerätt och jakträtt betyda inom vissa områden en omvälvning i fråga om hävdvunna rättsförhållanden, vilket är till stor skada. De

nya bestämmelserna borde dock kunnat utformas så, att de blivit något så när likartade. En liten smula bättre ordning skulle otvivelaktigt åstadkommit om jakträtten kring mindre holmar och öar utsträckts till 300 meter från strandlinjen.

Ur jaktvårdssynpunkt måste också beaktas det av lagrådet påpekade förhållandet, att en dylik mindre ö kan ligga i enskilt vatten utanför annan landbildning men så nära allmänt vatten, att på öarna häckande fåglar kunna störas därifrån. Det är då rimligt att även sådana öar i enskilt vatten få ett skyddsområde med enskild jakträtt lika långt från strand som de i allmänt vatten liggande öarna.

Vi hemställa med stöd av vad här anförts,

att riksdagen vid behandling av proposition nr 216 ville besluta sådan utformning av den ändrade lydelsen av § 2 lagen den 3 juni 1938 om rätt till jakt, att jakträtt för strandägare medgives å allmänt vatten intill trehundra meter från strandlinjen av ö eller holme som utgör fastighet eller del därav och vars stränder gränsa mot allmänt vatten eller i vissa fall (enligt lagrådets förslag) ligga inom enskilt vatten utanför annan landbildning.

Stockholm den 25 april 1950.

Einar Hæggblom.

C. Oscar Nolin.